

Vladár Gábor református lelkipásztor igehirdetése
Sopron, 2020. június 14-én, vasárnap de. 10 órakor, Konfirmáció (2. csoport)

„Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem”

Fennálló ének: 378. dicséret 1. verse („Adjunk hálát mindnyájan az Atya Úr Istennek”)

Derekas ének: 25. zsoltár 1-2. verse („Szívemet hozzád emelem, és benned bízom, Uram”)

Lekció: 1Mózes 32,23-32

²³De fölkelt még azon az éjszakán, fogta két feleségét, két szolgálóleányát és tizenegy gyermekét, és átkelt a Jabbók-gázlónál. ²⁴Fogta és átvitte őket a patakon, majd átvitte mindenét, amije volt. ²⁵Jákób pedig ott maradt egyedül. Ekkor Valaki birokra kelt vele, egészen hajnalhasadtáig. ²⁶De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csípője forgócsontját, úgyhogy kificamodott Jákób csípőjének forgócsontja, miközben vele birkózott. ²⁷Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz. ²⁸Ekkor megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő így felelt: Jákób. ²⁹Erre azt mondta: Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. ³⁰Jákób azt kérte: Mondd meg nekem a nevedet! De ő így válaszolt: Miért kérded a nevemet? És megáldotta őt. ³¹Jákób Penúélnak nevezte el azt a helyet, és ezt mondta: Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam. ³²Már süttött a nap, amikor átkelt Penúélnál, és sántított csípőjére. ³³Ezért nem eszik meg Izráel fiai mindmáig a csípő forgócsontján levő inat, mert ütés érte Jákób csípőjének forgócsontján az inat.

Imádság

Igehirdetés előtti ének: 165. dicséret 1. verse („Itt van Isten köztünk”)

Textus: 1Mózes 32,27

„Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem”

„Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem” – Szeretett Testvéreim! Az évezredek során számtalan embernek segített ez a néhány szó kétségbeejtő élethelyzetéből az élő Istenhez menekülni. Ma is mentőhorgony lehet sokféle bajunkban. Mert nem minden napunk ilyen szép örömnappal, mint ez a mai konfirmáció.

Hallottunk, milyen körülmények között hangzott el ez a kérés. Ismerjük Jákób történetét, aki elcsalta testvérétől az elsőszülöttségi jogot. Ézsau elől a nagybácsihoz menekül, Háránba. Ott szolgált húsz évig, majd húsz év után, immár családotul, feleségeivel, 11 gyermekével, meggazdagodva tér vissza hazájába, Kánaánba. A határfolyóhoz érkezik, pontosabban a határfolyóba torkolló Jabbók folyó gázlójához. Hallja, hogy megcsalt testvére négyszáz emberével, egy egész kis hadsereggel közeledik feléje. Feltolulnak a régi emlékek. A helyzete szinte eddigi életét jelképezi. Húsz évvel ezelőtt a testvérével nem csak megromlott, hanem meg is szakadt a kapcsolata. De tisztázatlan az Istenéhez fűződő viszonya is. Gúnyt űzött annak idején a Szentségesből azzal, hogy öreg, vak apját becsapta – és most fél. Persze, inkább testvérétől fél, és nem annyira Istentől. Testvére, Ézsau, annak idején bosszút esküdött ellene. Mi lesz most. Nyájait, szolgálait, családját átküldi a Jabbók folyón, ő maga pedig éjszakára ott marad – egyedül.

Testvéreim! Sokszor véljük úgy, hogy az éjszakai gondolataink, érzéseink csak részben tükrözik a valóságot, nappal viszont minden valóságos. A helyzet azonban nem ilyen

egyszerű. Éjszaka minden személyesebbé válik, és ahol valami személyessé lesz, ott mindig egyedül maradunk. Ezért nem kerülhető meg ez a történetünk elején álló mondat: „Jákób pedig ott maradt *egyedül*” (25). Amikor életünk egészéről, legfontosabb döntéseinkről van szó, ott mindig egyedül maradunk. Csak az ilyen éjszakákban lesz életünk igazi valósága nyilvánvalóvá. Így volt ez Jákóbbal is: amikor egyedül maradt, akkor tört rá ez a megfoghatatlan metafizikai valóság. Amikor a nappali álarcok lehullottak, a jól felépített életstratégiák és kulisszák leomlottak, akkor lett sebezhetővé, minden oldalról támadható emberré. Nincs család, nincs vagyon, mindezek a túlparton vannak – egyedül maradtam. Ekkor történik meg az, amit itt hallunk: Valaki (bibliánk nagy V-vel írja), Valaki birokra kel vele, és hajnalhasadtáig küzdenek egymással, életre-halálra. Rettenetes éjszaka lehetett! A nagy ismeretlen nem győzi le Jákóbot, de végül olyan ütést mér csípőjének forgócsontjára, hogy az ettől kezdve harc képtelenné válik. Ekkor Jákób vasmarokkal kapaszkodik bele a vele viaskodó ismeretlenbe, úgy, ahogyan a fuldokló kapaszkodik megmentőjébe. Végül ellenfelének kell kérnie: „bocsáss el, mert hajnalodik” (27). Jákób pedig szinte rimánkodva válaszolja: „Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem”.

Szeretett Testvéreim! Mondhatnánk, roppant izgalmas történet, pszichológusok számára igazi csemege. Minket azonban a dolognak nem ez a része érdekel. Bár megérdemelne egy „misét” az az élethelyzet, amelyben a kamaszkorban lévő, most konfirmáló fiataljaink is - Jákóhoz hasonlóan - családot, mindent és mindenkit átküldenek a „túlsó partra”, hogy egyedül küzdjenek meg életük nagy kérdéseivel. Inkább azt kérdezzük most: kicsoda az az ismeretlen Valaki, akivel Jákób tusakodott? Nem kell vallástörténeti előadásokba bocsátkoznunk, mert Jákób későbbi meggyőződése, hogy azon az éjszakán Istennel viaskodott. Ezért nevezte el azt a helyet „Penúélnak”, mert – úgymond -: „Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam” (31).

Talán egyikőnk számára sem ismeretlen élethelyzet az, amikor egy pillanat alatt élet-halál küzdelem lesz az életünk. Lehet ez a halálos ellenség egy ember, egy gyilkos kór, baleset, sorscsapás, a múltunk vagy a jövőnk. Ezeket a harcokat nem kerülhetjük el vagy ki. De miközben küzdünk, ez a küzdelem az Istennel való találkozás áldott helyévé lehet, amelyet még soha nem éltünk át.

Együttal tanulhatunk Jákóbtól, aki ősi életöszönnel csimpaszkodik bele Istenbe, az Ő ígéretébe, és vele együtt kérhetjük Istentől: „Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem”. Isten már régen megígérte neki ezt az áldást. Akkor, amikor csalóként menekült az atyai házból Hárán felé, és ott, a pusztai éjszakában csodálatos álma volt. Láta a megnyílt eget, látta az angyalokat le- és felszállni, és hallotta Isten szavát: „Én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhová mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked” (28,15). Ezzel az ígérettel a szívében tér most vissza atyái földjére. Ezért öleli át azt, aki ütést mért csípője forgócsontjára. Szaván fogja Istenét, mégpedig azzal a bátorsággal, amelyre csak a hit képes. Isten pedig nem dobja el – hanem megáldja gyermekét.

Szeretett Testvéreim! Ez a mi hitünk is konfirmáció idején. Megkeresztelt gyermekeként Isten kegyelme alá álltunk. Minden konfirmáció a keresztségben kapott áldott ígéret beteljesedése, és a most megerősített áldás egész éltetekben elkísér titeket. Minden kísértések, elbukások éjszakáján Jákóbként hivatkozhatok erre a mondatra: „Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem”. És rátok is érvényes Isten válaszáként a prófétai üzenet: „De most így szól az Úr, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izrael: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” És a folytatás: „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged.” (Ézs 43,1-2). A lényeg ez: éppen akkor kapaszkodj legnagyobb

erővel Istenbe, amikor rád hull a magány éjszakája, amikor a hullámok elnyeléssel fenyegetnek, és talán nem érted Istent sem, mert úgy érzed, elfordult tőled. Isten nélkül elveszettek vagyunk, vele áradó folyókon is átkelhetünk.

Szeretett Testvéreim! Hadd fejezzem be a nagy amerikai feltalálóról, Thomas Edisonról szóló történettel igehirdetésemet. Ez a feltaláló zseni, akinek többek között a fonográfot és az szénszálas izzólámpát is köszönhetjük, nem volt kiváló tanuló. Néhány hónapja járt csak még az elemi iskolába, amikor tanítója egy levelet küldött vele az édesanyjának. Amikor az édesanya elolvasta ezt a levelet, sírva fakadt. A gyerek kérdésére, hogy mi a baj, az anyja ezt felelte: te, kisfiam, annyira okos vagy, hogy ebben az iskolában nincsenek olyan jó tanítók, akik téged tovább taníthatnának, ezért holnaptól én foglak téged idehaza tanítani. És ezt meg is tette, mégpedig olyan sikeresen, hogy a gyermekből később világszerte ismert kutató és feltaláló lett. – Édesanyja halála után azonban, a hagyatékban egészen véletlenül megtalálta Edison ezt a levelet, amelyben ez állt: „Az ön fia szellemileg visszamaradt, semmi értelme, hogy továbbra is iskolába járjon”. A nagy kutató sírva írta a naplójába aznap: „Th. Edison egy szellemileg elmaradott gyermek volt, akit hős édesanyja az évszázad zsenijévé nevelt.” – Testvéreim! Nem tudjuk, milyen pedagógiai melléfogás íratta annak idején ezt a levelet (dislexia?). Nem is érdekes. De ahogyan ez az édesanya küzdött a gyermeke jövőjéért, úgy küzdött Jákób is a saját jövőjéért. Tanuld meg: nem az a te jóvendőd, amit az emberek mondanak rólad, hanem az, amit az Isten mond rólad. Pál apostol ezt így fogalmazta meg: „Most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten.” (1Kor 13,12). Ha Isten nevet ad nekünk, ez azt jelenti, ismer minket, és miként Jákóbot, betagol minket is az üdvösség rendjébe, nem veszít szem elől minket. Ezért kérjük most közösen Isten áldását rátok, egyházközségünkre, református egyházunkra és magyar népünkre: „Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem”. Ámen.

Imádság
Miatyánk
Adakozásra felhívás

Konfirmációi fogadalomtétel

Úrvacsoravétel

Záró áldás: Az Atyának kegyelme, a Fiúnak szeretete, a Szentléleknek közössége legyen mindnyájunkkal. Ámen

Záró ének: 466. dicséret 1-4. verse („Rád tekint már hitem”)

Himnusz